

O mie de ani de pace

Sfârșitul Împărăției păcii

Cuprinsul

4. Sfârșitul Împărăției păcii.....	2
4.1 Satan va fi dezlegat	2
4.2 Marele Tron Alb.....	3
4.3 Judecata este veșnică.....	4
4.4 Diferitele locuri de ședere ale oamenilor și ale îngerilor	5
4.5 Starea veșnică	5
4.6 Încheiere	8
Anexă.....	9
Privire de ansamblu profetică asupra Cărții Psalmilor	9
1. Observații introductive	9
2. Semnificația profetică a Psalmilor	9
3. Prima carte a Psalmilor (Psalmii 1-41)	10
4. A doua carte a Psalmilor (Psalmii 42-72)	11
5. A treia carte a Psalmilor (Psalmii 73-89)	11
6. Cartea a patra a Psalmilor (Psalmii 90-106).....	12
7. A cincea carte de psalmi (Psalmii 107-150).....	12
8. Citate din Psalmi în Noul Testament.....	13

4. Sfârșitul Împărăției păcii

Timpul incomparabil de binecuvântat al domniei milenare a lui Mesia se va sfârși și el într-o zi. Deja în timpul Împărăției păcii există un anumit declin. Unii văd un indiciu în acest sens în numărul tot mai mic de jertfe la Sărbătoarea Corturilor (Numeri 29.12-38). Sărbătoarea Corturilor dura șapte zile, iar în prima zi, printre altele, trebuiau sacrificați 13 viței tineri, în a doua zi doar 12, în a treia zi 11 etc., iar în cele din urmă, în a șaptea zi, doar 7 viței tineri. La început, oamenii care au fost martori la judecăți vor fi foarte recunoscători pentru mântuirea lui Dumnezeu, dar, pe măsură ce trece timpul, recunoștința și intensitatea închinării față de Dumnezeu vor scădea. La sfârșitul Împărăției păcii vor fi mulți oameni care vor fi înșelați de satan.

Înainte de a intra acum în detalii ale acestui timp, să rezumăm punctele esențiale ale acestei ultime secțiuni. Acest lucru este destul de simplu, deoarece acest timp este descris cronologic în Apocalipsa 20.7 până la 21.8:

1. Satan este dezlegat din abis (Apocalipsa 20.7)
2. Ultimul asediu al Ierusalimului (Apocalipsa 20.8,9)
3. Judecata finală asupra lui satan (Apocalipsa 20.10)
4. Judecata tuturor celor morți înaintea tronului cel mare și alb (Apocalipsa 20.11-15)
5. Starea veșnică, care începe cu re-crearea cerului și a pământului (Apocalipsa 21.1-8)

4.1 Satan va fi dezlegat

Mulți oameni vor prefera să se mute cât mai departe posibil de Ierusalim în decursul timpului. La sfârșitul împărăției păcii ei vor fi unelte de bunăvoie în mâna lui satan, când acesta va fi din nou lăsat liber pentru o vreme:

Apocalipsa 20.7-10: Și, când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui și va ieși ca să amăgească națiunile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război pe cei al căror număr este ca nisipul mării. Și s-au suit pe întinderea pământului și au încercuit tabăra sfinților și cetatea cea iubită; și a coborât foc din cer de la Dumnezeu și i-a mistuit. Și diavolul, care i-a amăgit, a fost aruncat în iazul de foc și pucioasă, unde sunt și fiara și falsul profet; și vor fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor.

Pacea se termină brusc când Dumnezeu îl eliberează pe satan din închisoarea sa. Și ce va face satan? Ceea ce a făcut întotdeauna: îi va înșela pe oameni. El va mobiliza o armată uriașă, care va veni împotriva cetății Ierusalim cu Templul său, unde locuiește Dumnezeu, și o va asedia. Dar asediul nu va dura mult timp: focul din cer va mistui armatele, așa cum focul a distrus odinioară Sodoma și Gomora. Apoi, soarta veșnică a lui satan este definitiv pecetluită - el este menționat aici pentru ultima oară, cu numele de „diavolul” (*diabolos* = cel care tulbură) - el este aruncat în iazul de foc și pucioasă. Pe scurt, Ioan relatează că fiara și falsul profet (antihristul) au fost deja acolo (timp de 1000 de ani). Pedepsa nu se va sfârși niciodată, judecata va fi veșnică.

4.2 Marele Tron Alb

Descrierea din Apocalipsa 20 continuă imediat:

Apocalipsa 20.11-15: Și am văzut un mare tron alb, și pe Cel care ședea pe el, dinaintea căruia pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și i-am văzut pe cei morți, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului; și au fost deschise niște cărți. Și a fost deschisă altă carte, care este a vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptelor lor. Și marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; și Moartea și Locuința morților au dat pe morții care erau în ele; și au fost judecați fiecare potrivit faptelor lor. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte: iazul de foc. Și dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.

Acum toată atenția cade asupra marelui tron alb, tronul judecății, unde toți oamenii necredincioși vor fi judecați. Judecătorul este Fiul lui Dumnezeu, căruia Dumnezeu, în calitate de Fiu al Omului, I-a dat toată judecata (Ioan 5.27; Faptele apostolilor 17.31). Este Același care a purtat odată judecata pe crucea de la Golgota pentru păcatele tuturor oamenilor care și-au mărturisit păcatele în fața lui Dumnezeu și au crezut în lucrarea ispășitoare a lui Hristos. Până în ziua de azi, El îi invită încă pe oameni să vină la El: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Pentru că jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11.28-30). Cei care nu au răspuns chemării rămân sub mânia lui Dumnezeu.

Acum El este Judecătorul tuturor oamenilor care nu s-au convertit. Înfățișarea Lui este atât de înfricoșătoare, încât pământul și cerurile fug dinaintea Lui; nu mai este loc pentru ele. Ele trebuie să facă loc pentru un cer nou și un pământ nou (Apocalipsa 21.1). Acest lucru nu trebuie să însemne că vechiul cer și vechiul pământ sunt complet distruse, dar ele pier, sunt înfășurate ca o mantie și transformate (Evrei 1.10-12; 2 Petru 3.12,13).¹

Apoi, Ioan îi vede pe toți morții cei mulți stând în picioare înaintea tronului de judecată; deși au fost înviați, ei sunt încă numiți morți, pentru că sunt oameni care nu au nicio legătură cu Dumnezeu. Printre acești morți se numără și toți necredincioșii care au trăit la sfârșitul Împărăției de pace. Este posibil ca ei să fi pierit atunci când pământ a pierit.

Mai întâi este menționată *cartea vieții*. Prima întrebare decisivă este dacă numele morților se află în această carte. În al doilea rând, este vorba despre ceea ce au făcut ei. Judecata va corespunde exact faptelor lor. Deși toți morții vor fi aruncați în iazul de foc pentru că numele lor nu se află în cartea vieții, judecata va fi diferită (compară în privința aceasta cuvintele Domnului Isus din Marcu 12.38-40).

Toți morții vor învia, chiar și cei care s-au înecat în mare. Nu contează deloc modul în care un om a ajuns la moarte. Moartea și Hades (invizibilul) dau înapoi pe cei morți. În momentul învierii, trupul, pe de o parte, și sufletul și duhul, pe de altă parte, sunt reunite. Ei sunt înviați pentru a fi judecați. Aceasta este „învierea judecății” (Ioan 5.29). Se subliniază din nou că fiecare va fi judecat după faptele sale.

¹ Alți comentatori văd în Evrei 1.10-12 transformarea cerului și a pământului la începutul Împărăției păcii, iar în 2 Petru 3 distrugerea completă și crearea cerului nou și a pământului nou.

În final, moartea și Hadesul sunt aruncate în iazul de foc. Ele sunt considerate aici persoane. Atunci nu va mai exista prima moarte, nimeni nu va mai muri. De aceea nimeni nu va mai intra în Hades. Toți oamenii care au murit necredincioși se află acum în iazul de foc. Iazul de foc este a doua moarte. Ca urmare a păcatului, toți oamenii trebuie să moară, moartea a pătruns la toți oamenii (Romani 5.12). Toți oamenii care suferă moartea a doua vor fi despărțiți de Dumnezeu pentru totdeauna.

4.3 Judecata este veșnică

Nu există scăpare de moartea a doua, de condamnarea veșnică, de separarea absolută de Dumnezeu. În privința aceasta câteva pasaje din Scriptură care ne învață în mod clar despre condamnarea veșnică, fără sfârșit:

- Și, dacă mâna ta sau piciorul tău te fac să te poticnești, taie-le și aruncă-le de la tine; este mai bine pentru tine să intri în viață ciung sau șchiop, decât, având două mâini sau două picioare, să fii aruncat în focul etern. (Matei 18.8).
- Atunci va spune și celor de la stânga: «Plecați de la Mine, blestemaților, în focul etern, pregătit pentru diavolul și îngerii lui.» (Matei 25.41).
- Și aceștia vor merge la pedeapsă eternă, iar cei dreپți la viață eternă. (Matei 25.46).
- ... dar oricine va huli împotriva Duhului Sfânt nu va avea iertare niciodată, ci este vinovat de un păcat etern. (Marcu 3.29).
- ... în focul nestins, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge. (Marcu 9.43,44).
- Cine crede în Fiul are viață eternă; și cine nu se supune Fiului nu va vedea viața, ci *mânia lui Dumnezeu rămâne* peste el. (Ioan 3.36).
- ... care vor suferi pedeapsă, pieirea eternă de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale, ... (2 Tesaloniceni 1.9).
- Și pe îngerii care nu și-au păstrat starea inițială, ci și-au părăsit locuința, îi ține în lanțuri eterne, sub întuneric, pentru judecata zilei celei mari; ... (Iuda 6).
- ... după cum Sodoma și Gomora și cetățile din jurul lor, dedându-se curviei, la fel ca ei, și umblând după altă carne, sunt puse înainte ca un exemplu, suferind *chinul unui foc etern*. (Iuda 7).
- Și fumul chinului lor se înalță *în vecii vecilor*; (Apocalipsa 14.11).
- ... vor fi chinuiți zi și noapte, *în vecii vecilor*. (Apocalipsa 20.10).

Nu există în cele din urmă o împăcare a tuturor oamenilor. Învățătura conform căreia toți oamenii și, de asemenea, satan cu demonii săi vor fi împăcați într-o zi nu are nicio bază în Cuvântul lui Dumnezeu. La fel cum nu există o nimicire definitivă, în sensul că un om ar înceta să mai existe. Există doar această alternativă: fie condamnarea veșnică, fie fericirea veșnică în comuniune cu Dumnezeu.

4.4 Diferitele locuri de ședere ale oamenilor și ale îngerilor

În cele ce urmează este o prezentare generală a diferitelor locații ale oamenilor și îngerilor:

	Denumirea	Semnificația	Pasaje biblice
1.	Șeol (ebraică)	Mai întâi de toate, mormântul, mormântul din pământ. Dar apoi și împărăția morții, nediferențiată în funcție de locul de reședință al credincioșilor sau al necredincioșilor.	65 × în VT; de exemplu, Gen. 37.35; 42.38; 44.29,31; Num. 16.30-33; 1 Împ. 2.6,9; Ps. 49.15; 141.7 etc.
2.	Hades (greacă)	Locuința morților necredincioși. Loc de chinuri. Hades are întotdeauna un sens negativ în NT	Mt. 11.23; 16.18; Lc. 10.15; 16.23; Fap. 2.27,31; Apoc. 1.18; 6.8; 20.13,14.
3.	Paradisul	Locul credincioșilor care au adormit, în bucurie conștientă	Lc. 23.43; 2 Cor. 12.4; Apoc. 2.7
4.	Sânul lui Avraam	Un alt nume al paradisului, unde Lazăr este la masă chiar lângă Avraam	Lc. 16.22,23
5.	Iazul de foc - iazul care arde cu foc și pucioasă	Locuința oamenilor, a lui satan și a demonilor săi, care vor trăi neîncetat chinul judecății pentru toată eternitatea.	Apoc. 19.20; 20.14,15; 21.8 (compară cu „chinul veșnic” din Mt. 25.46).
6.	Iadul (din greacă <i>gehenna</i>)	Un alt nume pentru iazul de foc	Mt. 5.22,29,30; 10.28; 18.9; 23.15,33; Mc. 9.43,45,47; Lc. 12.5; Iac. 3.6.
7.	Abis (ebraică <i>abbaddon</i> ; greacă <i>abyssos</i> sau <i>tartaros</i>)	Abisul este, printre altele, locul de păstrare al îngerilor căzuți, pe care Dumnezeu i-a legat până la judecata finală.	Iov 26.6; 28.22; 31.12; Ps. 88.12; Prov. 15.11; 27.20; Lc. 8.31; Rom. 10.7; 2 Pet. 2.4; Apoc. 9.1,11; 11.7; 17.8; 20.1,3.
8.	Cerul	Biblia face distincție între primul, al doilea și al treilea cer. Paradisul se află în al treilea cer (2 Cor 12.2-4).	de peste 700 de ori în Biblie
9.	Casa Tatălui	Cerul necreat, în care cele trei Persoane ale Dumnezeirii au locuit din timpuri imemorabile și în care vor intra toți credincioșii care aparțin Bisericii (Adunării) lui Dumnezeu	Ioan 14.2

În veșnicie vor exista doar trei sau patru locuri de ședere pentru toți oamenii și îngerii, și anume iazul care arde cu foc și pucioasă, casa Tatălui, pământul nou și cerul nou, unde se află îngerii și eventual alți sfinți glorificați, care nu sunt nici pe pământul nou, nici în casa Tatălui.

4.5 Starea veșnică

După o scurtă descriere a stării veșnice, așa cum o găsim în Apocalipsa 21.1-8, ajungem acum la sfârșit:

Apocalipsa 21.1: Și am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai era.

Acum, marele scop al lui Dumnezeu, un cer nou și un pământ nou, o nouă creație, a fost atins. Totul va fi atunci nou. Deși se spune că și credincioșii din timpul actual al harului sunt o „creație nouă” (2 Corinteni 5.17), ei au încă o natură păcătoasă. Când va veni timpul cerului nou și al pământului nou, păcatul nu va mai exista. El va fi atunci desființat. Atunci se vor împlini cuvintele lui Ioan Botezătorul, rostite când L-a văzut pe Domnul Isus la începutul slujbei Sale: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1.29).

Atunci nu va mai exista mare pe noul pământ. Nu va mai exista nici o separare între oamenii care locuiesc pe noul pământ. Nu vor mai exista tulburări, nu vor mai exista revoluții, despre care marea este o imagine. Frank B. Hole scrie despre marea din acest pasaj: „Pe pământul nostru actual, marea este un puternic element de separare. Atunci nu vor mai exista separări”.²

Apocalipsa 21.2: Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei.

Ne-am ocupat deja în profunzime de Noul Ierusalim în timpul Împărăției păcii. Aici se spune că Noul Ierusalim este o cetate sfântă³ care se coboară din cer de la Dumnezeu. Cu toate acestea, nu și-a pierdut nimic din frumusețea sa, este în continuare ca o mireasă împodobită pentru soțul ei și își va păstra această frumusețe pentru toată veșnicia. Noul Ierusalim va fi, de asemenea, metropola de guvernare asupra noului pământ.

Această cetate este cea pe care o aștepta Avraam (Evrei 11.10,16). Vor trăi Avraam și credincioșii din timpul Vechiului Testament pe noul pământ? Poate că întrebarea nu este atât de relevantă, deoarece va exista o legătură foarte strânsă între cer și pământ.

În total, aici se spun cinci lucruri despre Noul Ierusalim:

1. cetatea este *sfântă*
2. ea este o cetate *nouă*
3. originea și caracterul ei sunt *cerești*
4. vine de la Dumnezeu - originea sa este *divină*
5. ea este pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei

Apocalipsa 21.3: Și am auzit din cer un glas puternic, spunând: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Său, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor.

După aceasta, Ioan aude un glas puternic dinspre scaunul de domnie spunând că cortul lui Dumnezeu este la oameni. Dumnezeu va locui (de fapt: caampa) la oameni pe noul pământ. Toți oamenii de pe noul pământ vor aparține atunci poporului Său, iar Dumnezeu va fi Dumnezeul lor. Întotdeauna a fost strădania lui Dumnezeu de a avea părtășie cu omul. El nu l-a abandonat în voia sorții sale și a consecințelor păcatului. După ce Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu a venit la ei în răcoarea serii în grădina Eden (Geneza 3). După ce Dumnezeu a răscumpărat poporul Israel din Egipt, le-a comunicat prin Moise planurile Sale pentru Cortul

² F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, vol. 6, *Johannesbriefe, Judasbrief, Offenbarung*, Hückeswagen (CSV) 1991, pag. 233.

³ Compară cu privire la „cetatea sfântă” Isaia 52.1,2; această cetate este complet pusă deoparte pentru Dumnezeu.

întâlnirii, imediat după sosirea lor în pustie (Exodul 25-31). Când Cortul a fost gata, Dumnezeu a venit în nor pentru a locui în cort. Mai târziu, a locuit în Templul construit de Solomon la Ierusalim (1 Împărați 8). Și, deși Dumnezeu a părăsit acest Templu cu puțin timp înainte de distrugerea lui, gloria lui Dumnezeu a revenit la începutul Împărăției păcii și a umplut din nou Templul. Dar în starea veșnică nu mai există un Templu material.

Cortul întâlnirii este o denumire simbolică pentru Biserica lui Dumnezeu, care este casa lui Dumnezeu în timpul de acum. Dumnezeu locuiește astăzi în Persoana Duhului Sfânt nu numai în fiecare credincios în parte, ci și în totalitatea tuturor credincioșilor ca și casă a Sa. Aceștia sunt aduși atât de aproape de Dumnezeu încât sunt numiți împreună-cetățeni ai casei lui Dumnezeu (Efeseni 2.19). Iar credincioșii nu vor mai pierde niciodată această relație strânsă cu Dumnezeu. De aceea, când Dumnezeu vine la oameni pe noul pământ, în starea veșnică, o va face în „cortul” Său. Atunci nu vor mai exista popoare sau națiuni, ci doar *oameni*.

Apocalipsa 21.4-6: Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut”. Și Cel care ședea pe tron a spus: „Iată, Eu fac toate noi”. Și a spus: „Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt sigure și adevărate”. Și mi-a spus: „S-a împlinit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul.

Dumnezeu Însuși va șterge lacrimile oamenilor. Nu este înduioșător modul în care Dumnezeu se prezintă aici ca un Dumnezeu milostiv și plin de compasiune? Nu va mai fi moarte, nici doliu, nici plânsete, nici durere. Cât de infinit de frumoasă trebuie să fie noua lume a lui Dumnezeu! Ce suferință sfâșietoare a adus moartea asupra omenirii. Există vreo zi, pe care cineva o poate petrece într-o creație decăzută, fără să simtă durere?

Câți oameni au văzut și au experimentat suferința și violența în toate mileniile trecute! Câte strigăte au rămas fără răspuns? Involuntar ne gândim la un strigăt rămas fără răspuns atunci când Fiul lui Dumnezeu a strigat pe cruce: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?”. Câtă violență I s-a făcut la răstignire! Și nu a simțit-o oare infinit mai profund decât Iov, când acesta din urmă I-a spus lui Dumnezeu: „Te-ai schimbat, ca să fii crud cu mine; mă urmărești cu tăria mâinii Tale” (Iov 30.21)? Ce durere atroce a îndurat Domnul în orele părăsirii Lui de către Dumnezeu! El a suferit mai mult decât a suferit vreodată vreun om. Dar și suferința omenirii în cei 6000 de ani este de nedescris.

Tot ceea ce ne amintește de prima creație va dispărea atunci, Dumnezeu va face totul nou. Acest lucru sună atât de ireal pentru urechile oamenilor, încât Dumnezeu îl pune pe Ioan să spună în mod explicit că aceste cuvinte sunt sigure și adevărate. Nu există niciun fel de îndoială în această privință. Tot ceea ce a spus Dumnezeu este absolut adevărat și de încredere. Dumnezeu este Alfa și Omega (prima și ultima literă din alfabetul grecesc). El garantează pentru începutul și sfârșitul a tot ceea ce este scris, Cuvântul Său sfânt. Acest Cuvânt are attribute divine. Astfel, Domnul Isus a spus cândva: „Până nu va trece cerul și pământul, nicidecum nu va trece o singură iotă și o singură frântură de literă din Lege, până nu se vor împlini toate” (Matei 5.18). Cuvântul lui Dumnezeu este unic. Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru Cuvântul Său și pentru faptul că putem avea încredere absolută în Cuvânt în toate furtunile timpului.

Apocalipsa 21.6,7: Eu îi voi da celui care însetează din izvorul apei vieții, fără plată. Cel care învinge va moșteni acestea. Și Eu îi voi fi Dumnezeu și el Îmi va fi fiu.

Este ca și cum Dumnezeu vorbește din nou în timpul nostru: A mai rămas ceva care să fie însetat? Însetat de Dumnezeu? Însetat de împlinirea unui sens în viața sa? Poate să se întoarcă la Dumnezeu. Aici el experimentează că Dumnezeu poate și îi va potoli setea cea mai profundă. Numai Dumnezeu ne poate da apa vieții. Să ne gândim doar la cuvintele Domnului Isus din Evanghelia după Ioan: „Isus i-a răspuns și i-a zis: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ti zice: «Dă-Mi să beau!», tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie”. (Ioan 4.10). A-L cunoaște pe Domnul Isus ca fiind Cel pe care Dumnezeu L-a trimis și care dă apa vieții, înseamnă fericirea cea mai profundă și o adevărată stingere a setei. Nu poți să-I aduci nimic lui Dumnezeu pentru acest dar, El ți-l oferă gratuit.

Încă mai avem de învins. Păcatul și satan încă mai pun multe capcane în viața noastră. Dar Dumnezeu vrea ca noi, ca și copiii ai Săi și ca fiii ai lui Dumnezeu, să fim demni de El și să-L revelăm. S-ar putea să pierdem unele lucruri acum, dar apoi vom moșteni bogății extraordinare, pe care Dumnezeu le-a prevăzut în noua creație. Vom moșteni împreună cu Hristos. Dar nu este oare cea mai mare binecuvântare faptul că fiecare credincios va avea o relație foarte personală cu Dumnezeu ca Tată al său și cu Domnul Isus ca Domn al său?

Apocalipsa 21.8: Dar cât despre fricoși și necredincioși și păcătoși și urâcioși și ucigași și curvari și vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte.

Descrierea stării veșnice se încheie cu o listă de oameni care au refuzat să se despartă de păcat. În total, sunt enumerate opt categorii de păcătoși: Lașii, necredincioșii, pătați de urâciuni, ucigașii, curvarii, vrăjitorii (ocultiștii), idolatrii și mincinoșii. Partea tuturor acestor oameni este iazul de foc, și asta pentru toată veșnicia. Aceste cuvinte vorbesc de la sine.

4.6 Încheiere

Nu dorim să încheiem această carte cu o perspectivă din partea păcătoșilor. Dacă păcatul, cu toate consecințele sale, este și o realitate teribilă, pe care Biblia o descrie fără menajamente, Biblia este mai presus de toate o revelație a Dumnezeului oricărui har, care va ajunge pe calea unei creații decăzute la o nouă creație glorioasă, la care vor avea parte toți cei care au răspuns chemării lui Dumnezeu la împăcare. Și dacă astăzi suntem martorii declinului creștinătății în general și, cu regret, și al declinului în rândul copiilor lui Dumnezeu, putem totuși să știm că nimic nu scapă din mâinile lui Dumnezeu și că El își va împlini toate planurile de viitor - indiferent dacă acestea se referă la pământ sau la cer. El le poate împlini, pentru că Fiul Său a devenit Om și Dumnezeu a pus în mâinile Sale împlinirea planurilor Sale. Pentru aceasta, toată gloria să fie a Tatălui și a Fiului, acum și în vecii vecilor.

Anexă

Privire de ansamblu profetică asupra Cărții Psalmilor

1. Observații introductive

Cartea Psalmilor este cea mai lungă carte din Biblie și a fost scrisă de cel puțin opt scriitori: David, Asaf, Moise, fiii lui Core, Solomon, Heman și Etam. Psalmii acoperă o perioadă de la vremea lui Moise (Psalmul 90), adică de la aproximativ 1500 î.Hr., până la perioada de după captivitatea babiloniană (secolul al V-lea î.Hr.). Prin urmare, ei acoperă o perioadă de aproximativ 1000 de ani. Cu toate acestea, această carte reprezintă o unitate și este numită „Cartea Psalmilor” în Noul Testament (Luca 20.42; Faptele apostolilor 1.20). Psalmii, împreună cu alte câteva cărți poetice, formează una dintre marile părți principale ale Vechiului Testament (Luca 24.44).

Dumnezeu Însuși vorbește în Psalmi prin Duhul Său. Adesea, Psalmii sunt citați în Noul Testament și apoi se spune că Dumnezeu sau Duhul Sfânt a vorbit (de exemplu, prin David). Noul Testament ne oferă indicii pentru interpretarea Psalmilor prin multe citate, mai ales în ceea ce privește sensul lor profetic. Un număr destul de mare de Psalmi sunt împliniți în Hristos. În Ioan 19 se spune de trei ori: „ca să se îplinească Scripturile” (versetele 24,28,36), iar de două ori este citat un verset din Psalmi.

În general, în Biblie, *Dumnezeu îi vorbește omului* - în schimb, în Psalmi, *oamenii îi vorbesc* în general lui Dumnezeu.

Adesea, începutul unui psalm indică deja conținutul; un exemplu clar în acest sens este Psalmul 22.1. Acest verset se plasează cronologic la versetul 20.

Într-o bună interpretare a Psalmilor, trebuie remarcat faptul că este vorba despre Israel, un popor sub Lege. Se caută în zadar aici poziția cerească a Bisericii. Este vorba despre starea, eșecurile, încercările și speranțele poporului pământean. Credincioșii din timpul prezent experimentează necazuri după ce cunosc mântuirea, dar rămășița înainte de a cunoaște mântuirea.

Suferințele lui Mesia și ale rămășiței sunt tema principală a Psalmilor. Trebuie să facem distincția între cazurile în care Hristos suferă (a) ca locțiitor *pentru* poporul Său și cele în care suferă (b) *cu* poporul Său. În primul caz, El suferă din partea lui Dumnezeu, în al doilea din partea poporului. În cele din urmă, Psalmii conțin multe imagini ale timpului viitor al Împărăției milenare a păcii.

2. Semnificația profetică a Psalmilor

De-a lungul secolelor, credincioșii au găsit multă mângâiere în Psalmi, deoarece aceștia iau de obicei forma unei rugăciuni sau sunt o laudă la adresa lui Dumnezeu. În cele mai mari nevoi, scriitorii au strigat către Dumnezeu și au primit un răspuns. În acest fel, cititorii Bibliei au putut aplica situațiile scriitorilor la propriile lor vieți. În toate acestea, însă, în ceea ce privește interpretarea propriu-zisă, nu trebuie să uităm că Psalmii sunt destinați poporului Israel. De aceea, nu este surprinzător faptul că găsim chiar mai des o chemare la răzbunare (Psalmul 9.20; 28.4,5; 35.26; 137.7-9; 139.19-22), ceea ce nu se potrivește în gura creștinilor (Matei 5.44.45).

Psalmii au înainte de toate un sens profetic pentru rămășița temătoare de Dumnezeu din Israel, pentru credincioșii care vor trăi timpul de mare necaz. Atunci vor înțelege și ei că un număr întreg de Psalmi și-au găsit deja împlinirea în Isus Hristos.

Iată cele mai importante exemple de Psalmi care s-au împlinit sau se vor împlini în Hristos și de aceea au fost numiți psalmi mesianici:

Psalmul 2	Hristos ca Împărat respins al lui Israel
Psalmul 8	Hristos ca Fiul Omului glorificat
Psalmul 16	Hristos ca Om pe deplin dependent de Dumnezeu
Psalmul 22	Hristos ca jertfă pentru păcat pe cruce, suferind din partea oamenilor și a lui Dumnezeu.
Psalmul 23	Hristos ca Păstorul cel bun al poporului Său
Psalmul 24	Hristos ca Împărat al gloriei, care Se întoarce
Psalmul 40	Hristos ca jertfă de ardere-de-tot
Psalmul 41	Hristos ca un Om sărac, având parte de vrăjmășia oamenilor
Psalmul 45	Hristos ca viitor Împărat în gloria Sa
Psalmul 69	Hristos ca jertfă pentru vină
Psalmul 72	Hristos ca viitor Împărat al păcii și al dreptății în Împărăția păcii
Psalmul 102	Hristos ca suferind, care cere ca Dumnezeu să nu-L ia la jumătatea zilelor Sale
Psalmul 109	Hristos urât și trădat de Iuda
Psalmul 110	Hristos ca viitor Împărat și Mare Preot
Psalmul 145	Hristos ca viitor Împărat în Împărăția păcii

3. Prima carte a Psalmilor (Psalmii 1-41)

În prima carte a Psalmilor găsim prezentarea generală a Psalmilor. Calea celor dreți și a celor răi (Psalmul 1), Împăratul uns pe Sion (Psalmul 2). În Psalmii 3-7 găsim viața de credință a celor dreți, aplicabilă și lui Hristos. În Psalmul 8 îl vedem pe Fiul Omului înălțat peste întregului univers. În următorii Psalmi 9-15, lauda și rugămintea pentru mântuire alternează. Psalmul 16 ni-L arată pe omul deplin dependent, Isus Hristos, în Psalmul 17 găsim o descriere a vrăjmășiei împotriva celor credincioși, la care ne putem gândi și la Hristos. În Psalmul 18, împăratul David descrie mântuirea lui Dumnezeu, de care a avut parte. Astfel, Dumnezeu va da în curând domnia împărătească Domnului Isus. În Psalmul 19, David cântă despre mărturia glorioasă a creației și a Cuvântului lui Dumnezeu. Psalmii 20 și 21 vorbesc, de asemenea, despre mântuirea pe care o dă Dumnezeu (Hristos în înviere - Psalmul 21:5). Psalmii 22-24 sunt toți despre Hristos (vezi mai sus). În Psalmii 25-31 vedem cum rămășița Îl cheamă pe Dumnezeu și găsește mângâiere, dar cere și răzbunare pentru dușmanii lor. Mere izbucnește lauda. În Psalmul 32, rămășița cântă despre iertarea păcatelor și a vinovăției. Psalmii 33 și 34 sunt cântece de laudă; Psalmul 35 este din nou o cerere de eliberare. În Psalmul 36, David aruncă o privire în inima celor răi, dar în același timp cântă bunătatea lui Dumnezeu. Psalmul 37 este un apel către cei evlavioși de a se încrede în Dumnezeu. În cele din urmă, în Psalmul 38 îl găsim pe cel evlavios ajungând la o mărturisire din toată inima a păcatului și a nedreptății sale. Psalmul 39 este din nou o cerere

pentru mântuire; ultimii doi psalmi din această carte îndreaptă privirea spre Hristos (vezi mai sus) ca ardere-de-tot (Psalmul 40) și ca nenorocit, care a fost persecutat (Psalmul 41).

4. A doua carte a Psalmilor (Psalmii 42-72)

Cartea a doua a Psalmilor se referă în mod profetic la timpul ultimilor 3½ ani ai marelui necaz, înainte de împărăția păcii, când majoritatea celor evlavioși din Israel au fugit în afara țării (Matei 24.15-22). Antihristul va face atunci ravagii în Israel, după ce s-a așezat Templu, și îi persecută pe toți credincioșii. În marea lor suferință, credincioșii se adresează lui Dumnezeu și se plâng Lui de necazul în care se află din cauza dușmanilor lor (Psalmii 42-44). Ei sunt socotiți ca niște oi pentru sacrificare (Psalmul 44.11.22). Dar apoi își întorc privirea credinței spre Domnul Isus și cântă frumusețea și gloria Sa viitoare ca Împărat (Psalmul 45). În Psalmii 46-50 îi vedem laudându-L pe Dumnezeu și având încredere în El. În Psalmul 51, cu cuvintele lui David, ei mărturisesc marele lor păcat, în special uciderea lui Mesia. Psalmii care urmează se ocupă de cei răi (Psalmul 52; 53); apoi, credincioșii - dintre care unii se află în Ierusalim - Îi cer lui Dumnezeu să-i salveze de dușmani (Psalmii 54-59). Dar ei recunosc de asemenea că toată suferința lor este o consecință a acțiunii drepte a lui Dumnezeu în judecata asupra lor; suferința de nedescris servește în același timp la curățirea lor (Psalmul 60). În Psalmul 61 găsim încrederea poporului în faptul că Dumnezeu îl va călăuzi, în Psalmul 62 încrederea în Dumnezeu, apoi dorința sinceră de Dumnezeu (Psalmul 63), strigătul de mântuire (Psalmul 64) și cunoașterea faptului că Dumnezeu va acorda din nou binecuvântări (Psalmul 65). Psalmii 66-68 sunt imnuri de laudă pentru mântuirea miraculoasă. Psalmul 69 descrie cauza tuturor binecuvântărilor: Mesia Însuși a suferit pentru vină. Psalmul 70 este din nou o rugămintă pentru mântuire, iar Psalmul 71 o laudă pentru mântuire. A doua carte a psalmilor se încheie cu o descriere a Împăratului și a gloriei Împărăției Păcii (Psalmul 72).

5. A treia carte a Psalmilor (Psalmii 73-89)

A treia carte a Psalmilor descrie restaurarea întregului popor Israel (atât cele două seminții, cât și cele zece seminții). Credincioșii din Israel trec prin grele încercări și găsesc mângâiere în Psalmul 73. Ierusalimul și mai ales Templul sunt în mare parte devastate (Psalmul 74). Cu toate acestea, cei evlavioși Îl laudă pe Dumnezeu și se încred în faptul că El va face o judecată dreaptă (Psalmul 75; 76). În același timp, Dumnezeu face o lucrare de restaurare (Psalmul 77). Credința este întărită de o trecere în revistă a căilor lui Dumnezeu cu poporul său în zilele trecute (Psalmul 78). Țara, cetatea Ierusalim și Templul sunt în mare parte pustiite (Psalmul 79). Urmează apoi o rugămintă către Dumnezeu să intervină așa cum a făcut în trecut (Psalmul 80). Cauza tuturor pedepselor lui Israel din partea lui Dumnezeu este infidelitatea lui Israel (Psalmul 81; 82), de aceea toți dușmanii vin acum la Ierusalim (Psalmul 83; Zaharia 14.2-4). Cu credință și încredere, cei evlavioși tânjesc după locuințele DOMNULUI și știu că ei înșiși vor fi în curând acolo. Acest lucru le dă putere (Psalmul 84). Aceasta este urmată de o magnifică laudă a mântuirii viitoare (Psalmul 85). Dumnezeu este un Dumnezeu al iertării și al salvărilor (Psalmul 86). Ierusalimul va fi centrul binecuvântării și al guvernării pentru întregul pământ (Psalmul 87). Urmează o trecere în revistă a trecutului plin de lacrimi al poporului, cu care Hristos se face una (Psalmul 88). David este împăratul ales - credința vede în el un model al guvernării glorioase a lui Hristos în Împărăția păcii (Psalmul 89).

6. Cartea a patra a Psalmilor (Psalmii 90-106)

În cele din urmă, în a patra carte a Psalmilor, sunt incluse toate popoarele pământului. Tema principală a acestei cărți este introducerea în lume a Celui întâi-născut (Psalmul 97.7; vezi Evrei 1.6). Mereu se spune că DOMNUL domnește. Credința se bazează pe promisiunile lui Dumnezeu, așa că Psalmii 90-101 sunt înainte de toate o laudă adusă lui Dumnezeu în vederea viitoarei Împărății. Dumnezeu poate binecuvânta poporul pentru că Mesia a suferit o dată și a fost luat la jumătatea zilelor sale; dar, în același timp, El este creatorul universului: El este același, iar zilele Sale ca Dumnezeu etern nu se vor sfârși (Psalmul 102). Psalmul 103 este din nou o mare laudă a bunătății lui Dumnezeu: iertarea tuturor nedreptăților și vindecarea tuturor bolilor în Împărăția păcii. În Psalmul 104 găsim acțiunea plină de har a lui Dumnezeu în legătură cu omul, cu întreaga creație și, de asemenea, cu lumea animală. În Psalmul 105 se găsește solicitarea adresată poporului de a-Lăuda pe Dumnezeu datorită acțiunilor Sale suverane din trecut; acest lucru întărește credința. În ultimul psalm din această scurtă carte de psalmi găsim o descriere a eșecului poporului în istorie, dar, în același timp, o privire asupra fidelității neîntrerupte a lui Dumnezeu; El nu și-a abandonat niciodată poporul (Psalmul 106).

7. A cincea carte de psalmi (Psalmii 107-150)

A cincea și ultima carte a Psalmilor este un rezumat al tuturor căilor lui Dumnezeu cu Israel în trecut, prezent și viitor. Psalmul 107 prezintă tema majoră: mântuirea din călătoria prin pustie (versetele 4-9), din captivitatea babiloniană (versetele 10-16) și din perioada de durere la venirea de atunci a Domnului Isus, acum 2000 de ani, prin mântuirea unei rămășițe adăugate la Biserică (versetele 17-22; compară cu Faptele apostolilor 2.47b); apoi salvarea din rătăcirea de secole a poporului Israel printre toate popoarele începând cu anul 70 d.Hr. (versetele 23-32); în sfârșit, acțiunile lui Dumnezeu cu Israel în prezent și în viitorul apropiat (versetele 33-43). Psalmul 108 arată acțiunea lui Dumnezeu cu poporul (compară cu Psalmul 60). Psalmul 109 privește înapoi la Mesia suferind, care a fost persecutat de popor și trădat de Iuda. Smerirea Sa profundă este urmată de glorificarea Sa: acum la dreapta lui Dumnezeu, în curând Împărat în Sion și Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec (Psalmul 110). Rezultatul este lauda și încrederea poporului în căile lui Dumnezeu; toate popoarele se vor alătura acestei laude (Psalmii 111-117). Psalmul 118 amintește de Piatra de temelie, pe care constructorii au respins-o. În Psalmul 119 vedem cum Dumnezeu va scrie Legea pe inimile poporului Său, atunci când acesta va fi ajuns la o pocăință autentică și va fi ascultător din inimă. Cele 15 cântări ale treptelor arată restaurarea treptată a întregului popor Israel (Psalmii 120-134). Psalmii 135 și 136 continuă lauda bunătății nefârșite a lui Dumnezeu într-un mod impresionant. Psalmul 137 amintește de plânsul dinaintea restaurării, combinat cu lauda din Psalmul 138. Psalmul 139 este un document care descrie măreția lui Dumnezeu: Dumnezeu cunoaște toate lucrurile (versetele 1-6), este prezent pretutindeni (versetele 7-12) și acționează într-un mod omnipotent în orice moment (versetele 13-18); pe acest Dumnezeu trebuie să-L cerceteze poporul în detaliu. În Psalmii 140-144, poporul se refugiază din nou în Dumnezeu în rugăciune în toate modurile. Psalmul 145 este o descriere a gloriei Împărăției păcii. Psalmii 146-150 încheie Psalmii; ei sunt o descriere unică a acțiunii lui Dumnezeu în vederea venirii gloriei pământești a Împărăției. Acești psalmi încep și se încheie fiecare cu un Aleluia! (= Lăudați pe DOMNUL!).

LĂUDAȚI pe DOMNUL!
LĂUDAȚI pe Dumnezeu în sfântul Său locaș!
LĂUDAȚI-L în întinderea puterii Lui!
LĂUDAȚI-L în faptele Sale puternice!
LĂUDAȚI-L pentru întinderea măreției Sale!
LĂUDAȚI-L cu sunet de trâmbiță!
LĂUDAȚI-L cu lira și cu harfa!
LĂUDAȚI-L cu tamburină și cu joc!
LĂUDAȚI-L cu instrumente cu coarde și cu fluier!
LĂUDAȚI-L cu chimvale sunătoare,
LĂUDAȚI-L cu chimvale răsunătoare!
Tot ce are suflare SĂ LAUDE pe Domnul!
LĂUDAȚI pe DOMNUL!

(Psalmul 150)

8. Citate din Psalmi în Noul Testament

Nicio carte din Vechiul Testament nu este citată atât de des în Noul Testament ca Psalmii. Tabelul următor conține nu numai citate literale, ci și aluzii. Cu siguranță că există mai multe astfel de aluzii. (Acest tabel este preluat din cartea *Betrachtungen über die Psalmen* de H. Rossier, Neustadt [Ernst-Paulus-Verlag] 1978.)

Psalmul	Pasaj NT	Psalmul	Pasaj NT	Psalmul	Pasaj NT	Psalmul	Pasaj NT
2.1,2	Fap. 4.25,26	24.1	1 Cor. 10.26	68.19	Ef. 4.8	103.17	Lc. 1.50
2.7	Fap. 13.33; Evrei 1.5; 5.5	25.3,20	Rom. 5.5	69.5	Ioan 15.25	104.4	Ev. 1.7
2.9	Apoc. 2.27; 12.5; 19.15	31.6	Lc. 23.46	69.10	Ioan 2.17; Rom. 15.3	106.20	Rom. 1.23
4.5	Ef. 4.26	32.1,2	Rom. 4.7,8	69.22	Ioan 19.28,29	107.9	Lc. 1.53
5.10	Rom. 3.13	32.11	Filip. 3.1	69.23,24	Rom. 11.9,10	109.8	Fap. 1.20
6.9	Mt. 7.23; Lc. 13.27	34.9	1 Pet. 2.3	69.26	Fap. 1.20	110.1	Mt. 22.44; Mc. 12.36; Lc. 20.42,43; Fap. 2.34,35; 1 Cor. 15.25; Ev. 1.13; 10.12,13.
8.3	Mt. 21.16	34.13-17	1 Pet. 3.10-12	69.29	Apoc. 3.5	110.4	Ev. 5.6; 7.17,21

Anexă

8.5-7	Ev. 2.6-8	34.21	Ioan 19.36	73.1	Mt. 5.8	112.9	2 Cor. 9.9
8.7	1 Cor. 15.27; Ef 1.22	36.2	Rom. 3.18	78.2	Mt. 13.35	116.10	2 Cor. 4.13
9.9	Fap. 17.31	37.11	Mt. 5.5	78.24	Ioan 6.31	116.11	Rom. 3.4
10.7	Rom. 3.14	38.12	Lc. 23.49	82.6	Ioan 10.34	117.1	Rom. 15.11
14.1-3	Rom. 3.10-12	40.7-9	Ev. 10.5-7	88.9	Lc. 23.49	118.6	Ev. 13.6
16.8-11	Fap. 2.25-28	41.10	Ioan 13.18; (Fap. 1.16)	89.21	Fap. 13.22	118.22	Lc. 20.17; Fap. 4.11; 1 Pet. 2,7
16.10	Fap. 13.35	44.23	Rom. 8.36	89.28	Apoc. 1.5	118.22,23	Mt. 21.42; Mc. 12.10.11
18.50	Rom. 15.9	45.7,8	Ev. 1.8,9	90.4	2 Pet. 3.8	118.26	Mt. 21.9; Mc. 11.9; Lc. 19.38
19.5	Rom. 10.18	48.3	Mt. 5.35	91.11,12	Mt. 4.6; Lc. 4.10,11	119.137	Apoc. 16.5; 19.2
22.2	Mt. 27.46; Mc. 15.34	51.6	Rom. 3.4	94.11	1 Cor. 3.20	132.11	Fap. 2.30
22.9	Mt. 27.43	53.3-5	Rom. 3.10-12	95.7-11	Ev. 3.7-11	140.4	Rom. 3.13
22.19	Mt. 27.35; Mc. 15.24; Lc. 23.34; Ioan 19.24	55.23	1 Pet. 5.7	96.13	Fap. 17.31	146.6	Fap. 4.24
22.22	2 Tim. 4.17	56.5	Ev. 13.6	97.7	Ev. 1.6		
22.23	Ev. 2.12	62.13	Mt. 16.27; Rom. 2.6; Apoc. 2.23; 20.12; 22.12	102.26-28	Ev. 1.10-12		

Titlul original: *Tausend Jahre Frieden, Biblische Prophetie aktuell*; Editura Daniel, Ediția 2004, pag. 156-176.